

РЕШЕНИЕ

№ 4490

гр. София, 06.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 08.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11535** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Д. С. Г. срещу Решение № Ц1040-21-323/23.10.2020 г., издадено от Директора на ТП на НОИ - С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 213-00-4146-2/04.09.2020 г., Разпореждане № 213-00-4146-3/04.09.2020 г. и Разпореждане № 213-00-4146-4/18.09.2020 г. на ръководителя на за осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение, а от там и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни. Моли се същите да бъдат отменени.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноска, за които представя списък. Подробни съображения излага и в писмени бележки по делото.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. А., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № 213-00-4146/29.07.2015 г. Д. Г. е сезирал

административния орган с искане за отпускана на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Към заявлението е представена Заповед № 002/27.07.2015 г., издадена от осигурител [фирма] за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 28.07.2015 г.

Въз основа на представените от заявителя документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 213-00-4146-1/31.07.2015 г., издадено на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО, във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато ПОБ, считано от 28.07.2015 г. до 27.07.2016 г. в размер на 28,36 лв. дневно.

Във връзка с осъществен последващ контрол относно изплатените парични обезщетения от ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, са издадени Разпореждане № 213-00-4146-2/04.09.2020 г., Разпореждане № 213-00-4146-3/04.09.2020 г. и Разпореждане № 213-00-4146-4/18.09.2020 г.

При осъществения последващ контрол е установено, че в регистъра на трудовите договори има сключени трудови договори за 30 лица, а към момента на проверката има 4 действащи договор. Осигурителният доход, на който са подавани данните по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за лицата е висок. За периода от м. 04.2014 г. до м. 11.2019 г. дължимите осигурителни вноски в размер на 85 492,88 лв. не са преведени.

Изискана е информация от НАП, касаеща осъществявана от [фирма] дейност. Съгласно изпратените от НАП писма, е установено следното:

- за периода 01.01.2016-31.12.2018 г. за дружеството няма подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО;
- няма данни за реализирани обороти от дружеството, съгласно справка за оборотите на ФУ за конкретен ЕИК за финансовите 2016 г., 2017 г., 2018 г.;
- за посочения период дружеството има регистрирани търговски обекти: офис с адрес[жк], [жилищен адрес] офис с адрес[жк], [жилищен адрес];
- в периода 01.01.2016г.-31.12.2018г. дружеството не е било регистрирано по ЗДДС;
- няма данни за подадена декларация като самоосигуряващо се лице на собственика на дружеството с декларирано начало на дейност;
- информацията по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО е подавана по Интернет с КЕП на [фирма] с титуляр на КЕП П. К.;
- Към 11.12.2019 г. дружеството има задължения по образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. за дължими публични вземания (данъци и осигурителни вноски).

От ТП на НОИ С.-град са изпратени задължителни предписания за представяне на документи постоянния и настоящ адрес на управителя на дружеството, като се е върнала разписка, подписана от П. К.. Извършено е посещение на място от контролните органи на ТП на НОИ С.-град, като не е открит офис, управител или представител на дружеството. Потърсено е съдействие от органите на СДВР, като от СДВР е получено уведомление, че лицето е търсено многократно на адеса, но не е установен контакт с него.

На жалбоподателя е дадена възможност да даде обяснения. На 07.08.2019 г. лицето се е явило в ТП на НОИ С.-град и е декларирано, че е полагало труд по проект на дружеството. Положеният труд е бил едномесечен.

Издадени са Задължителни предписания № ЗД-1-21-00715656/14.01.2020 г. на

[фирма] за заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода м. 05.2019г.-м. 11.2019 г.

Резултатите от извършената проверка за обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00715638/14.01.2020 г.

При извършените проверки са установени нови обстоятелства по отношение на осигурителя [фирма]. Подадените от този осигурител данни по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО за жалбоподателя са заличени за периода 22.06.2015г.-27.07.2015 г., включително.

Издадено е Разпореждане № 213-00-4146-2/04.09.2020 г., с което е отменено Разпореждане № 213-00-4146-1/331.07.2015 г. за отпускане на ПОБ. Издадено е Разпореждане № 213-00-4146-3/04.09.2020 г., с което е отказано отпускане на ПОБ на жалбоподателя. Издадено е Разпореждане № 213-00-4146-4/18.09.2020 г., с което е разпоредено жалбоподателят да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за безработица за периода 28.07.2015г.-27.07.2016 г. в размер на 7 175,08 лв. Разпорежданията са оспорени по административен ред, като са потвърдени с Решение № Ц1040-21-323/23.10.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 3 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО. Потвърдените с него разпореждания също са издадени от компетентен орган.

Четири акта отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им. В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 54а от КСО /в относимата редакция/, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда или законодателството на друга държава.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легално определение за понятието "осигурено лице" е дадено в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, според което "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО. От съдържанието на цитираното определение за осигурено лице

следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от кодекса.

От приложения с административната преписка констативен протокол се установява, че при извършената проверка от контролните органи на [фирма] няма данни за реално извършвана дейност от дружеството. С управителя на дружеството не е осъществен контакт и не са представени никакви документи, във връзка с подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода.

След като не е доказано извършването на трудова дейност от жалбоподателя, то по отношение на него не е възникнало осигурително правоотношение на основание чл. 10 от КСО и той не е осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, поради което няма право на парично обезщетение за безработица.

Съгласно чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица. В случая са налице нови доказателства, които са основание за отмяна на издаденото Разпореждане № 213-00-4146-1/31.07.2015 г., с което на жалбоподателя е отпуснато ПОБ, а именно констативния протокол от извършената проверка и задължителните предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Налице е служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Неоснователно е направеното от процесуалния представител на жалбоподателя възражение, че следва да бъде приложен чл. 99 от АПК и да бъде спазен срокът по чл. 102 от АПК. Посочените разпоредби са общи. В КСО, който е специален закон, се съдържа изрична норма – чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, уреждаща отмяната на влезли в сила разпореждания, която правилно е приложена от административния орган.

Законосъобразен е и отказът за отпускане на ПОБ по подаденото от жалбоподателя заявление от 29.07.2015 г., издаден на основание чл. 51ж, ал. 1 от КСО. След като подадените за жалбоподателя данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО са били заличени, то същият не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и няма право на исканото ПОБ. След като е било отменено Разпореждане № 213-00-4146-1/31.07.2015 г., с което е отпуснато ПОБ на жалбоподателя, то е следвало да има ново произнасяне по подаденото от същия заявление.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане;

Правилен е изводът на административния орган, че по отношение на жалбоподателя, в резултат на извършеното служебно заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, са налице новонастъпили обстоятелства по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които са от значение за определяне на правото и размера на изплатените парични обезщетения за временна неработоспособност и обосновават възстановяването им. От заличаването на подадените данни за лицето от [фирма] следва, че жалбоподателят не е осигурено лице, поради което няма право на парично обезщетение за безработица, каквото му е изплатено в размер на 7 175,08 лв. и дължи

неговото връщане на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Следва да се има предвид, че в административното и в съдебното производство, жалбоподателят не е ангажирал никакви доказателства, от които да може да се направи извод, че е било налице трудово, съответно осигурително правоотношение, между него и посоченото дружество и че той реално е упражнявал трудова дейност и е бил осигурено лице.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания са правилни и законосъобразни и подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 143 от АПК, на ответника се дължат разноски в размер на 100 лв., определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закон за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. Г. срещу Решение № Ц1040-21-323/23.10.2020 г., издадено от Директора на ТП на НОИ - С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 213-00-4146-2/04.09.2020 г., Разпореждане № 213-00-4146-3/04.09.2020 г. и Разпореждане № 213-00-4146-4/18.09.2020 г. на ръководителя на за осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Д. С. Г., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], бл. 321 вх. Б, ет. 7, ап. 36 да заплати на НОИ сумата от 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: